

specielt Fredskove — undergives andre Regler end de, der foreslaas for anden Grundjendom, som angivet i Forslaget's § 1.

Som det vil være den høje Regering og Rigsdag bekendt, er der i de sidste Par Menneskealdre foretaget og foretages der stadig Ny-Anlæg af Skov paa meget betydelige Arealer. Paa en stor Del af disse Skove er der lagt Fredskovspligt. Skal det, at der plantes Skov paa et Areal, være ensbetydende med, at Almenheden faar Ret til at færdes paa samme, vil dette sikkert i høj Grad begrænse Lysten til at plante, hvilket fra alle Sider vil blive anset for meget beklageligt.

Vi skal tillade os at paapege nogle af de Former for Skade, som oftest forekommer ved Publikums Besøg i Skoven.

Skoven lider betydelig Overlast ved Afbrækning af Grene og Topskud, hvorved Planternes Form skades, ligesom der sker et Tilvæksttab, og der gives Svampe Adgang til at ødelægge Træerne. Opgravning af Buske, Bregner og andre Planter og Plukning af Blomster har stedvis ødelagt Bundfloraen. Skadeligst virker dog Færdsel i de unge Kulturer, hvor de smaa Planter nedtrampes til varig Skade for Bevoksningen; paa Skovenge, hvor Græsset nedtrampes og Høstakke væltes og spredes, er Skaden lige saa bemærkelsesværdig, som om det var indenfor Landbrugets Omraade, at Afgrøden var nedtraadt. Træ ved Træ i vore Skove bærer Vidne om, hvor hensynsløst Publikum farer frem mod Træerne ved at skære i Barken; mangt et Stykke Gavntræ er derved forringet til kun at kunne anvendes som Brændsel. Ved Bærplukning nedbrydes Hegnene, og Vildtet faar Adgang til Kulturerne og fortsætter Ødelæggelsen, som de bærsøgende har paabegyndt. Brænde- og Gavntræstablerne væltes, naar besøgene ønsker at bruge dem til Siddeplads. Endvidere kan nævnes, at Tobaksrygning og Publikums Lyst til at tænde Baal Gang paa Gang i de tørre Perioder sætter Ild i Skovene, og derved paaføres Ejerne ofte store Tab.

— — — Det forelagte Forslag til Skovpolitilov sigter paa at forhindre ovennævnte Skader, men man kan ikke anerkende Berettigelsen til at paalægge Skovejerne i mange Tilfælde betydelige Udgifter til Opslag og Opsyn for at forsøge at fri deres Skove for Følgerne af en af Rigsdagen vedtagen Lov, Forsøg, som i mange Tilfælde ikke vil være effektive nok.

Overfor et Publikum af Skovgæster vil Skovejeren, som Forholdene nu er, nogenlunde kunne værne sin Skov; men overfor et Publikum, hvis Adgang er lovhjemlet, vil han staa magtesløs og lide et økonomisk og æstetisk Tab, som det er saa meget mere uretfærdigt at paalægge ham, som han altid har vist Publikum den største Velvillie og Forstaaelse, samtidig med at han ved Fredskovsbaandet er udelukket fra fri Benyttelse af sin Jord til eventuelt langt mere rentable Formaal.

Vi maa derfor i Henhold til ovenstaaende indtrængende henstille, at man ikke indfører Bestemmelser om Færdselsret i private Skove, da denne er upaa krævet og kun kan blive til Skade for Skovbruget, for Freden i Naturen og for det hidtilværende gode Forhold mellem Skovgæsterne og Skovejerne. Der ses ej heller at foreligge nogen Grund til at berøve Skovejerne den Retsbeskyttelse, som de hidtil har haft, og som alle andre Ejere af fast Ejendom nyder godt af. Sligt vilde ogsaa være i den stærkeste Modstrid med den almindelige Retsopfattelse.

København, den 4. Februar 1926.